

[Albrechtsen]

det spørgsmål, jeg stillede hr. Knud Damgaard.

(Kort bemærkning)

Knud Damgaard (S):

Jeg skal kun sige til hr. Albrechtsen, at jeg tror, at ligegyldigt hvad jeg siger, så vil han svare på noget andet. Her var der jo næsten tale om noget perfekt i forbindelse med dialektisk materialisme, og på det grundlag kan man ikke diskutere.

Poulsgaard (FP):

Vor ordfører, hr. Ove Jensen, er forhindret i at være til stede, og på hans vegne skal jeg sige, at vi kan støtte lovforslaget.

Forsvarsministeren (Engell):

Jeg vil gerne takke ordførerne for indlæggene. Det er en tak, som naturligvis i første række går til partierne bag forsvarsforliget.

Det lovforslag, der foreligger her, er jo, som det er blevet sagt, en direkte konsekvens af det forlig, som blev indgået i 1984 om en forlængelse af tjenestetiden for værnepligtige og befalingsmænd, og jeg håber, at forslaget kan få en hurtig behandling, således at dette punkt i aftalen også falder på plads.

Der har under debatten været rejst forskellige spørgsmål, som jeg kort skal kommentere. Hr. Pelle Voigt førte sig frem, som om han nærmest var valgt til forretningsfører for forsvarsforliget. Det er jo ikke situationen, og det bliver det forhåbentlig heller ikke.

Hr. Albrechtsen talte med vanlig patos om et oprustningsskridt. Nu er det vel sådan, at hr. Albrechtsen betragter alt, hvad vi foretager os i det danske forsvar, som oprustningsskridt. Det ville det formentlig også være, hvis vi flyttede Istedløven, set med hr. Albrechtsens øjne.

Men hr. Albrechtsen brugte ordet »kanonføde«. Hertil må jeg sige, at dette lovforslag jo netop sigter på at give vore soldater en bedre uddannelse, således at de ikke bliver kanonføde, men sådan at vi bedre kan løse opgaverne, hvis situationen skal opstå – hvad vi ikke håber – sådan at de står bedre rustet.

Jeg forstod ikke hr. Albrechtsens betragtninger om, at han på den ene side gerne ville have undersøgt effektiviteten, men på den anden side ikke var interesseret i, at forsvarret

blev mere effektivt. Der er vist noget i logikken, der ikke helt hænger sammen.

Men tilbage til nogle af de mere substantielle spørgsmål, der blev rejst. Det var jo sådan, at vi i forbindelse med forsvarsforliget besluttede at nedsætte en arbejdsgruppe til belysning af de værnepligtiges anvendelse i forsvarret og herunder også mulighederne for differentieret tjenestetid og desuden også, som det er blevet nævnt, spørgsmålet om en kontraktmæssig aftale i de sidste 3 måneder.

Arbejdsgruppen blev nedsat den 18. december 1984 med et kommissorium, der naturligvis var godkendt af partierne bag forsvarsforliget. Dette kommissorium var delt op i to dele, og arbejdsgruppen skulle bl.a. udarbejde et forslag, der kunne danne grundlag for eventuelle justeringer af forligsaftalens målsætningstal på personelområdet og også indeholde delelementer som krav til længden af den første samlede tjeneste for værnepligtige og krav til uddannelsens længde for stampersonel.

Ved den tillægsaftale, der som bekendt blev indgået i sommer, blev målsætningstallene for stampersonel og værnepligtige fastsat, ligesom tjenestetidsforlængelsen for værnepligtige, menige og befalingsmænd i kamptropper og ingeniørtropper blev bekræftet.

Må man sige, at i forhold til arbejdsgruppens kommissorium mangler vi i dag en vurdering af mulighederne for en differentieret tjenestetid yderligere ved søværnet og ved flyvevåbnet og en vurdering af mulighederne for at indføre en ordening om kontraktmæssig aftale i de sidste 3 måneder af tjenestetiden.

Jeg nævner det, fordi disse forhold i princippet ikke har nogen indflydelse på det lovforslag, der ligger til behandling her. Lovforslaget sigter jo udelukkende på mønstringsmuligheden for de værnepligtige befalingsmænd ved kamptropperne og ingeniørtropperne, og denne tjenestetidsforlængelse er jo besluttet ved tillægsaftale, men jeg er naturligvis helt enig i, at vi gerne ser, at arbejdsgruppens arbejde bliver afsluttet, så snart det nu engang er muligt.

Flere talere har været inde på spørgsmålet om spildtid i forsvarret, og jeg vil sige, at spildtid jo er et begreb, der ofte benyttes, måske især af nogle af de værnepligtige, der ind imellem føler, at de deltager i en tjeneste, som ikke er tilstrækkelig meningsfyldt. Der kan være ventetider, og i det hele taget er der